

Het eiland van morgen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 059 5

1e druk 2018

© 2018, Jos Veltman

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

www.elikser.nl

Het relaas van een gebeurtenis

Opgetekend door: Marco Senulla van Java en

Kevin Harisson van Australië

Bewerkt door: Berry Witte, Nederlands journalist

Tekening achterzijde: Aert Vleugels

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het eiland van morgen

Jos Veltman

In den beginne ...?!!

Inderdaad was 'in den beginne' de wereld woest en ledig en waren de bergen onbeklimbaar, de wouden ondoordringbaar, de woestijnen dor, de zeeën woest en onbevaarbaar en de weiden groen.

Toen namen eerst de dieren bezit van de wereld en het leek erop dat het goed was, althans, de Schepper scheen dat gezien te hebben: *Hij schiep de dieren en God zag dat het goed was* staat er immers geschreven.

Toen kwam de mens, en kort daarna de kerstening. En de mens zag dat de wereld goed was en dat hij de wereld aankon. De mens meende dat hij de wereld kon beheersen en hij deed alles om haar te veranderen. En daarmee begon de ellende. Of God nu nog steeds zou zeggen dat de wereld goed is, is nog maar de vraag.

De mens zette de wereld naar zijn hand en Hij zette de mensheid naar Zijn hand. De mens bouwde een toren die hij de toren van Babel noemde en voordat er een week om was, stond de wereld vol met 'torens van Babel', de spraakverwarring was evident en dus begrepen we elkaar niet meer.

Ieder mens vond zijn eigen toren DE toren van Babel en deze werd ter vuur en ter zwaard verdedigd.

Toen er vele torens geslecht waren, moest de mens tot iets nieuws komen en bedacht een heleboel dingen die ze niet nodig had, hetgeen na eeuwen was uitgegroeid tot krultangen, opblaaspoppen, meloenbolletjeslepels en ...

'Ja, wat nou?'

'Er is zoveel wat we niet nodig hebben en waar we mee om de oren worden geslagen.'

'Is dat niet wat kort door de bocht?'

'Ja, behalve dat die kreet 'kort door de bocht' ook hypermodern is, is het zeker kort door de bocht. Maar wat wil je: er is van alles, je moet van alles, je mag niks en wat mag moet.'

'Het leven moet toch in goede banen geleid worden?'

'Natuurlijk, maar mag er ook nog iets van eigen initiatief over blijven?'

'...'

'Zie je, nou zeg je niets. Weet je, er zijn nog andere mogelijkheden.'

'Zoals?'

'Beleef het maar.'

'Hoezo: beleef het maar?'

'Nou, je zou het relaas kunnen lezen dat Jörgen en zijn zusje is overkomen en hoe ze Horst, Nkaio, Maggy en Marc hebben ontmoet. Je zou het verhaal van al die mensen kunnen volgen die allemaal hun eigen inbreng hebben gehad in hun samenleving, Lenard niet minder dan Nkaio en Jan Radic niet meer dan Imre.'

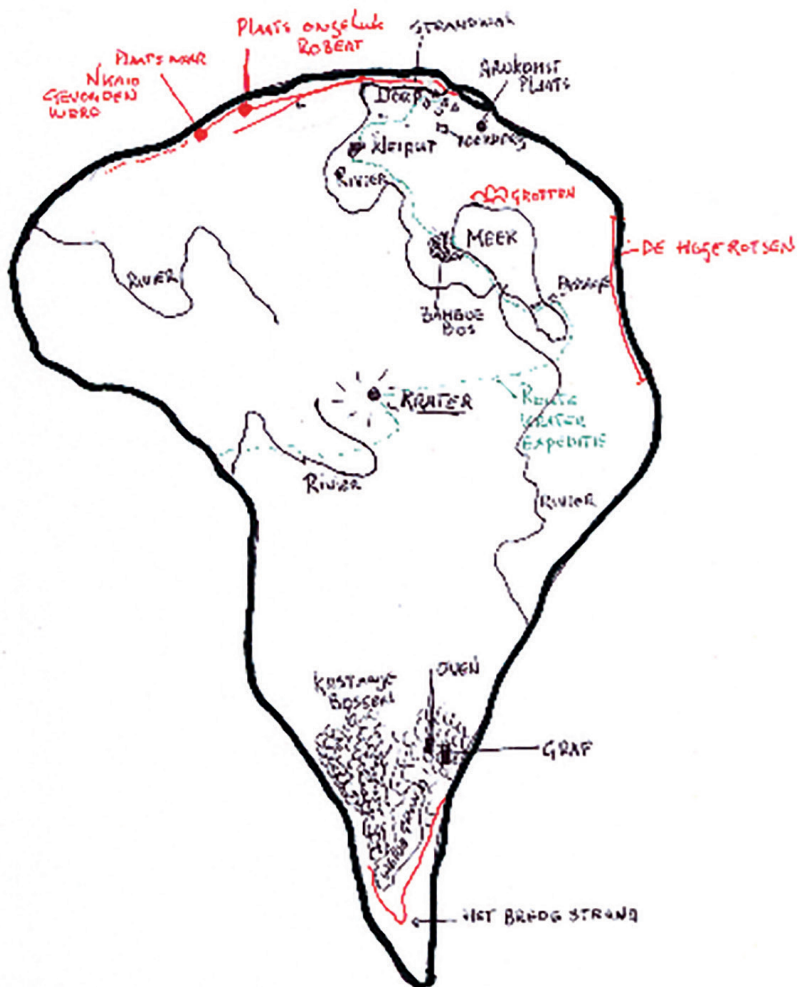
Inhoud

In den beginne ...?!!	5
Proloog	11
1. De scheepsramp	23
2. De aankomst	40
3. Een werkdag, oftewel: het behouden huis	61
4. Jörgen en Ilse	75
5. Het eerste feest	77
6. Fakkels	81
7. Yves' geboorte	82
8. Het eerste afscheid	85
9. De ronde van het eiland	88
10. Luigi	110
11. Over maïs, kastanjes en ezels	115
12. Alfons en Sonia	123
13. Over huizen, worst en wijn	126
14. Cultuur, kunstnijverheid, huisvlijt en een kroeg	133
15. Marc Wely en Marie Louise Christian	141
16. De maaltijden	143
17. Horst Dietrich en Jan Radic	149
18. De voetbal	152
19. De boerderij	156
20. De reis naar de krater	163
21. Rijstplantjes, koffiebonen en kaas	186
22. Over kunst en keramiek	191
23. De waterleiding	193
24. Over totems en klokkijken, zure wijn en gist	194
25. Giacomo	196
26. Het jaar 2. De drie geboortes	228
27. De democratische vrijstaat	243
28. Overweging over het bestaan op het eiland	247

29.	De tragiek van Lim	248
30.	De projecten van de familie Buri en Kevin had ook iets bedacht	250
31.	Het jaar van de rampen	260
32.	Het huwelijk	268
33.	Marco en Kevin	274
34.	Het verhaal van Kevin	312
35.	Seppo en Nkaio	316
36.	Afscheid van vrienden	321
37.	De terugkeer van Carlos	336
38.	Momentum	338
39.	Fernandez Gomez	340
40.	Nkaio	345
41.	Jan wordt vader	366
42.	De stethoscoop	372
43.	Irene	373
44.	Het schip	377
45.	Het afscheid	410
	Epiloog	417

HET EILAND VAN MORGEN

Ruige katten expeditie

Proloog

PERTH

De vicar zette zijn fiets tegen de heg van de tuin van het grote huis waar hij een minder prettige boodschap moest brengen. Hij keek op tegen de gevel en schudde mismoedig zijn hoofd, hij raapte desondanks al zijn moed bijeen. Hij kende de vrouw die zijn boodschap in ontvangst moest nemen en voorzag de moeilijkheden die eruit voort zouden kunnen vloeien.

Langzaam opende hij het tuinhek en sloot het heel bewust achter zich, waarbij hij zich bedachtzaam omdraaide om het grendeltje achter het lipje te laten vallen waardoor het hekje zich sloot. Vervolgens richtte hij zijn blik op het huis en hij liep naar de voordeur, die door de bewoonster al geopend werd.

De vrouw des huizes kende de dominee meer dan goed genoeg en kwam hem glimlachend tegemoet, terwijl zij haar handen aan haar ter gelegenheid van haar verjaardag gekregen gebloemde schortje afveegde.

‘Heerlijk dat U langskomt,’ riep ze al vanuit de verte, onderwijl haar haar schikkende. ‘Ik zit al bijna drie weken alleen, omdat Keith op zee zit.’

Ze legde vertrouwelijk haar hand tegen de bovenarm van de geestelijke en nodigde hem uit binnen te komen.

Op de stoep stonden bloemen van allerlei soort die de dominee niet thuis kon brengen. Hij maakte zeer waarderende opmerkingen over de bloemen, waarvan hij wist dat die in goede aarde zouden vallen.

De vrouw was eindeloos met bloemen bezig en keek de man glunderend aan toen hij zijn prijzende woorden sprak.

‘Het is zo heerlijk om bloemen in huis te hebben. Kijk, deze heb ik uit het bos vandaan, U weet wel, ik heb het U verteld, bij mijn zuster. Ze zijn zo bijzonder en ze bloeien wel vier weken en twee keer per jaar.’

Ze liepen verder en belandden ten slotte in de huiskamer, vanwaar hij door de ramen van de serre een geweldig uitzicht genoot over het park.

‘Gaat U zitten, dan zal ik theewater opzetten.’ Ze praatte luid door om in de kamer verstaanbaar te zijn, terwijl ze het water in de ketel liet lopen.

‘Keith was gevraagd om een reisje te maken,’ schreeuwde ze. ‘Het was iets in verband met de Verenigde Naties, maar het fijne weet ik er niet van, ik ben toen maar naar mijn zuster gegaan. Toen ik gisteren thuiskwam, was er nog geen bericht van hem, terwijl ik hem al thuis had verwacht, dus ik wacht maar af.’

De geestelijke reageerde niet en liet haar praten totdat ze met de thee de kamer binnenkwam.

Hoewel hij een regelmatige bezoeker was, had hij nu moeite om de woorden te vinden die hij zeggen moest en hij zat wat onduidelijk met zijn vingers te wriemelen.

Het blad met glazen, koekjes, suiker en een pot thee zette ze op een tafeltje en ze keek de dominee aan.

Hij keek haar aan en tegelijkertijd wist ze dat er iets was dat haar niet zou bevallen. Een ogenblik staarde ze hem aan: 'Zegt U maar wat er is gebeurd,' zei ze, terwijl haar lippen begonnen te trillen.

De geestelijke streek met zijn hand langs zijn grijzende baard en zuchtte. 'Er heeft waarschijnlijk een vreselijk ongeluk plaatsgevonden. Dat bewuste schip had al vijf dagen in Perth terug moeten zijn. Nu is er een dag of tien geleden een SOS binnengekomen via diverse kanalen waaraan de autoriteiten geen enkele conclusie konden verbinden. Toen het bewuste schip niet op tijd in Perth aankwam, heeft men zo ongeveer de halve Indische Oceaan afgezocht en is men tot de conclusie gekomen dat het SOS van de The Southern Cross moet zijn geweest. Men vreest dat alle opvarenden zijn omgekomen.'

Ze deed een pas achteruit en ging op de bank zitten, ze zwegen beiden. Ze zat met haar handen in haar schoot, de thee vergetende, voor zich uit te kijken. Voorzichtige tranen liepen over haar wangen en haar schouders schokten. Hij ging naast haar zitten en legde zijn arm om haar heen. 'Ik vind het heel erg voor je, Lisa, en woorden schieten me tekort. Als ik je ergens mee kan helpen dan moet je het me zeggen. Je weet, we zijn er om elkaar te helpen in onze nood.'

'Ik wist dat hij niet zo lang meer te leven had,' zei ze snikkend, 'maar dit verwacht je niet en zeker niet bij iemand die zijn hele leven gevaren heeft.' 'Luister Lisa, ga met mij mee naar huis, dan heb je wat afleiding. Mijn vrouw zal er begrip voor hebben, we zullen je niet in de steek laten.'

LOS ANGELES

De hoofdinspecteur van het districts bureau van de L.A. Police Department in Los Angeles haalde het faxbericht van de machine en las het. Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek naar zijn secretaresse. 'Heb jij gisteravond dat persbericht gehoord op het nieuws over een cruiseschip dat op de Indische Oceaan zou zijn verdwenen?'

'Nee, ik had veel belangrijker dingen te doen, maar vertel eens?'

'Wel, het schijnt dat de VN een cruise voor een paar honderd mensen, schrijvers of journalisten, dat weet ik niet precies, hadden georganiseerd en dat schip is spoorloos verdwenen.'

'Ga weg!'

'Nee, echt waar, en nou krijg ik hier net een fax binnen met gegevens over ene Thomas Johnson, een technisch ingenieur die als passagier mee was, en die knaap komt uit dit district. Het schip lijkt met man en muis te zijn vergaan.'

'Jezus, het zal je overkomen.'

'Het lullige is dat iemand van ons zijn familie moet gaan waarschuwen.'

'Misschien zit zijn wijkagent nog in de wachtkamer.'

'Kun jij dat regelen?'

'Da's goed, leg die fax maar neer.'

ZAANDAM

Langzaam gleeed de politiewagen de Peperstraat in Zaandam binnen, zoekend naar het nummer dat de dienstdoende agent op het bureau had opgekregen.

‘Daar, die flat,’ zei zijn collega.

Hij zette de auto langs het trottoir, ze stapten uit en de chauffeur sloot hem af. Ze liepen met tegenzin op het flatgebouw af.

‘Hoe kom je hier binnen?’ vroeg de een aan de ander, de gevel afzoekend naar een entree.

‘Door op de bel van het huisnummer te drukken en dan hoor je door de intercom wel of je welkom bent. Ginds is de hal.’

Hij drukte op de bel en tien seconden later werd er gevraagd: ‘Ja, wie is daar?’

‘Mevrouw Wely?’

‘Ja.’

‘De politie, mevrouw, mogen we even binnenkomen?’ Tegelijkertijd ging er een zoemer en schoot de deur los. De beide agenten liepen eerst wat verloren in de grote hal en gingen toen de trap op naar de tweede verdieping en kwamen op de galerij uit waar een jonge vrouw hen tegemoetkwam.

‘Mevrouw Wely?’

‘Nou, niet echt, maar ik ben wel zijn partner.’

‘Mogen we even binnenkomen?’

Ze keek verwonderd op. ‘Is er iets, mijn partner is er niet. Is er iets gebeurd?’

‘Er is inderdaad iets gebeurd, laten we naar binnen gaan, dat praat wat makkelijker.’

Ze ging hen voor en ze liet ze de woonkamer binnen waar op iedere stoel wel iets lag. De agenten bleven onwennig staan draaien. Ze maakte plaats en nodigde de twee mannen uit te gaan zitten.

‘Wel, zegt U het maar.’

‘Uw man, ... uw partner, was hij met een cruise mee op de Indische Oceaan?’

‘Ja, dat wil zeggen waar ze precies heen gingen dat weet ik niet, maar hij was met een schip vanuit Australië, Perth geloof ik, ergens de oceaan op gegaan. Hij had een prijs gewonnen bij de Verenigde Naties.’

‘Wij hebben helaas de droeve plicht U te vertellen dat dat schip vergaan is en dat waarschijnlijk alle opvarenden zijn omgekomen. Er is met man

en macht gezocht vanuit Australië, maar men heeft geen schip teruggevonden.’

‘Jezus, nee toch, oh goeie God, Marc, *oh no.*’ Ze stak nerveus een sigaret op, waarbij ze nauwelijks haar aansteker stil kon houden. Ze stond op en ging weer zitten en keek radeloos de kamer rond. ‘Hoe moet dat nou?’

Ze keek de twee agenten ongeloofwaardig aan. ‘Ik kan dat niet geloven, dit is niet mogelijk, dit kan niet waar zijn. Jezus nog aan toe. Hoe ...? Waar ...? Maar weet zijn moeder het al?’

‘Ik denk het niet,’ zei een van de agenten. ‘Wij hebben dit adres opgekregen, maar wij willen U wel naar zijn moeder brengen.’

‘Nee, nee, wacht even, ik bel eerst zijn broer.’

Ze pakte haar telefoon en draaide een nummer, hetgeen ze drie keer moest doen, omdat ze zich steeds vergiste. Ze sprak: ‘Martien, luister, het is verschrikkelijk. Dat schip waar Marc mee weg is, dat is vergaan.’

‘...’

‘Nee, er zitten hier twee agenten die me dat net vertellen.’

‘...’

‘Ja, nee. Ze weet nog van niets. Ja, ga jij er alsjeblieft heen.’

‘...’

‘Ja, ik wacht op je. Tot zo.’

Ze legde de telefoon neer en deed niets meer.

‘Kunnen we wat voor U doen, mevrouw?’

Ze keek de beide mannen afwezig aan. ‘Nee, ik red me wel. Sorry dat ik U niets heb aangeboden, maar ik weet het nou even niet meer. Als U het niet erg vindt, laat me dan maar alleen.’

LONDEN

Steven Riche, de dierenarts, stapte het kantoor van de Londense dieren-tuin binnen en keek rond naar wie er allemaal zaten. Hij zag ongeveer een stuk of acht collega's aan de diverse bureaus zitten.

‘Jongens, mag ik even jullie aandacht?’

Ze keken allemaal van hun werk op en groetten de zojuist binnengekomen man.

‘Ik kreeg vanmorgen een bericht van de politie dat er op de Indische Oceaan een schip verdwenen is.’

Gelijk was ieders aandacht op de man gericht.

‘Het lijkt erop dat het het schip is waarop Maggy, ónze Maggy dus, een cruise maakte. Ik heb begrepen en ik vrees dat we haar niet meer terug zullen zien.’ Er schoot een brok in zijn keel en hij kon niet meer uit zijn woorden komen.

‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg een van de dames.

‘Ik heb geen details gehoord en ... en ...,’ de woorden kwamen stotterend uit zijn mond, ‘meer dan dit weet ik niet, behalve dat men is gaan zoeken met vliegtuigen en schepen, maar er is niets teruggevonden in het gebied waar men veronderstelde dat het schip zou zijn.’

Het werd stil in het kantoor, waar ieders gedachte uitging naar hun direc-teur, die bij hen allen populair was.

MÜNCHEN

Bernardt Dietrich kwam de straat in fietsen op hetzelfde moment dat een politiewagen voor zijn huis stopte. Hij schonk er niet echt veel aandacht aan, omdat in een stad als München het de gewoonste zaak van de wereld was als er ergens een politieauto stopte, maar toen de twee agenten achter hem aankwamen toen hij zijn tuinpad op reed, keek hij ze verbaasd aan. Hij zette zijn fiets tegen de gevel en liep op de twee gezagdragers toe.

‘Goedenavond, heren, moet U echt hier zijn?’

Een van de agenten keek op een blad papier dat hij in zijn hand hield en keek de bewoner aan.

‘De familie Dietrich?’

‘Ja, dan bent U goed, ik ben Bernardt Dietrich. Waarmee kan ik U van dienst zijn?’

De agent streek met de hand waarin hij het blad papier hield langs zijn hals. ‘Mijnheer Dietrich, zouden we even binnen mogen komen, wij hebben een boodschap voor U.’

Bernardt Dietrich, die niet echt gauw verontrust was, noodde de beide heren binnen en leidde hen naar zijn studeerkamer waar hij hen vroeg plaats te nemen.

‘Heren, een ogenblikje alstublieft. Ik kom net van mijn werk, ik roep even mijn echtgenote.’

Hij liet ze alleen en zocht in de keuken zijn vrouw, die bezig was een pot thee te maken om haar man te plezieren.

‘Hallo liefje, heb je een fijne dag gehad?’

‘Ja, geweldig. Vanmiddag ontstond er in de klas spontaan een feestje en die gelegenheid heb ik met beide handen aangegrepen om met de kinderen spelletjes te spelen.’

Mevrouw Dietrich was onderwijzeres en deed al jaren de tweede klas, omdat ze vond dat die leeftijd voor kinderen zo’n mooie overgang was van kind-zijn naar kleine grote mensen worden. ‘Met wie praatte je toen je binnenkwam?’

‘Er zitten twee agenten in de studeerkamer die mij willen spreken, kom je even mee?’

‘Is er wat gebeurd?’

‘Niet dat ik weet, maar ze zullen het ons wel vertellen.’

Samen liepen ze naar de studeerkamer terug waar mevrouw Dietrich haar blad met thee en koekjes op het bureau zette.

‘Heren, waar kan ik U mee van dienst zijn?’

‘Wij hebben een nogal moeilijke opdracht.’ De agent aarzelde even en zocht duidelijk naar woorden. ‘Horst Dietrich, is dat Uw zoon?’

‘Horst, jazeker. Horst is onze zoon. Hij zit ergens rond Australië. Hij maakt een cruise die hij gewonnen heeft met iets dat met de Verenigde Naties te maken heeft. Ik neem niet aan dat er iets gebeurd is?’

‘Helaas is er wel iets gebeurd,’ bracht een van de twee mannen er moeizaam uit. ‘Vanmiddag kregen wij een telegram van de Australische regering dat een schip waarmee een internationaal gezelschap een cruise maakte van de oceaan is verdwenen. Het had al enkele dagen geleden in Perth terug moeten zijn en toen het twee dagen later nog niets van zich heeft laten horen, is men gaan zoeken. Er is niets gevonden, althans daar waar het verondersteld werd te zijn. Dit is ook het enige dat wij weten, wij hebben verder geen details over de toedracht gehoord.’

Mevrouw Dietrich zette de theepot neer die ze in haar hand hield en keek de beide mannen aan.

‘Wilt u suggereren dat het schip is vergaan?’

‘Mevrouw, sorry, maar meer dan dit weten wij niet.’

‘Nee,’ zei ze resoluut. ‘Mijn zoon is niet verdronken. Die verdrinkt niet. Mijn zoon heeft op zijn minst een reddingsboot weten te bemachtigen, heeft er en passant eerst nog even een heleboel mensen in gezet, en is ergens heen gevaren. Mijn zoon heeft zich weten te redden.’

Bernardt keek zijn vrouw aan en kon niet anders doen dan haar gelijk geven, want zij, maar ook hij, kenden hun zoon. Hetgeen zijn vrouw verwoordde, was bij hem al in zijn hoofd opgekomen. Hun zoon was een lang leven beschoren, waar op de wereld dan ook, en er zou een dag komen dat ze van hem zouden horen. Zijn probleem op dit moment was dan ook hoe hij dit die twee agenten duidelijk kon maken.

‘Heren, is het niet mogelijk dat er overlevenden zijn, dat er, zoals mijn vrouw zegt, mensen zijn die met reddingsboten van het schip weg hebben kunnen komen?’

‘Mevrouw, mijnheer, voor zover wij zijn geïnformeerd hebben de Australische kustwacht en de marine het gehele gebied afgezocht, maar hebben ze niets gevonden wat ook maar enigszins zou lijken op enige overlevenden. Nogmaals, de details weten wij evenmin, maar wij zullen U de komende tijd zeker op de hoogte houden als wij meer nieuws horen.’ Een van de agenten dacht: mijn God, die mensen willen er niet aan dat hun zoon verongelukt is.

‘Mevrouw, mijnheer, misschien zou het goed zijn als U zich realiseert dat

het misschien anders afgelopen zou kunnen zijn dan dat U nu denkt. Ik bedoel, de Indische Oceaan is zeer groot. Als het daar stormt of als ... als je daar eventueel in een reddingsboot ...' De man maakte een gebaar alsof hij nu zelf hulp zocht. 'Als ik U voorstel dat ik U in contact breng met een van onze maatschappelijke werkers, die zijn in staat om met U over het ongeval te praten, maar ...'

'Nee, agent, wij weten heel goed wat wij denken. Het is niet zo dat wij de eventuele dood van onze zoon zouden willen ontkennen, maar als U onze Horst zou kennen, dan zou Uw eerste gedachte zijn, zoals wij nu denken. Wij hebben een heel sterke psychologische band met onze zoon en die band is wederzijds. Wij weten dat hij niet dood is en ik durf er zelfs iets onder te verwedden dat hij mét anderen een oplossing heeft gevonden voor zijn situatie. Neemt U van mij aan dat dat geen *wishful thinking* is. Het zal U ongetwijfeld vreemd voorkomen dat wij zo reageren. Niettemin, wij zijn U dankbaar dat U gekomen bent.'

LANGNAU IN EMMENTHAL

Kurt Buri zette de tv aan op de avond dat de VN een persbericht de wereld in hadden gestuurd dat er ergens op de Indische Oceaan een schip verdwenen was, dat was ingehuurd door diezelfde VN. Een cruiseschip waarop driehonderdvierenvijftig gasten van de organisatie waren uitgenodigd voor een cruise.

De bemanning bestond uit tweeënveertig personen, waarvan twaalf met de Australische nationaliteit en dertig Filipijnse stewards en stewardessen. Kurt Buri wist dat zijn broer met zijn vrouw en twee kinderen deel uitmaakte van de passagiers, maar wat hij op dat moment nog niet wist, was dat het schip verdwenen was. Het was het eerste item van het journaal van acht uur 's avonds. Eerst drong het niet helemaal tot hem door, maar plotseling realiseerde hij zich waar hij naar keek en wat hij hoorde. Zijn vrouw Heidy kwam op dat moment de huiskamer binnen.

‘Is er iets? Je kijkt zo verschrikt.’

‘Andreas is met zijn gezin verongelukt.’

‘Wat?’

‘Dat schip, die cruise waar hij laatst over belde. Dat schip is verdwenen, weg van de aardbodem. Ze zijn wezen zoeken, niets, niemendal gevonden.’

‘Bel Arthur, misschien heeft die iets gehoord,’ zei ze geschrokken, haar handen aan haar schort afvegend. Ze beet op de knokkels van haar rechterwijsvinger en de tranen liepen over haar wangen. ‘Mijn God, die arme kinderen. Waarom moet die broer van jou ook altijd op avontuur?’

‘Huil nou nog maar niet, misschien dat Arthur iets bij het ministerie te weten kan komen.’

Hij belde hem thuis.

‘Sorry Kurt, ik stond al op het punt je te bellen, maar op het ministerie zijn ze wel op de hoogte van het ongeval, maar verder weten ze van niets. Eigenlijk weten ze niet eens wát er gebeurd is, alleen dat het schip verdwenen is. Overlevenden zijn er niet gevonden, maar ik houd je op de hoogte.’